

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **P. K.**, nar. x, státní příslušnost x, v řízení zastoupeného Mgr. V. K., obecným zmocněncem, bytem P. 4, T. 1848/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č.j. MV-142443-3/SO-2013,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015 č.j. MV-142443-3/SO-2013, kterým zamítl odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 9. 2013, č.j. OAM-20150-9/DP-2013, jímž bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastaveno správní řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.

Žalobce nejprve namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu.

Žalobce spatřuje pochybení žalovaného v tom, že nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se nezabýval skutečností, že žalobce byl v době vydání

rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti zaměstnán u zaměstnavatele GREVIS PRAHA s.r.o. již třetí měsíc. Během řízení o odvolání bylo pracovní povolení již dále prodlužováno právě tímto zaměstnavatelem. Žalobce namítá, že rozhodnutí o zaměstnání, vydané dne 2. 5. 2013, bylo vydáno ve lhůtě pro vydání rozhodnutí o pracovním povolení, což si mohl správní orgán sám z výkonu své funkce ověřit.

Žalobce dále namítá, že žalovaný dostatečně neposoudil stav věci z hlediska přijatého řešení, což mělo za následek nesoulad tohoto řešení s veřejným zájmem. Poukazuje zejména na skutečnost, že po celou dobu svého pobytu na území řádně plnil veškeré povinnosti, které mu plynou z právního řádu České republiky. Dále pak s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99 dodává, že porušení norem v důsledku svévolé či interpretace je v rozporu s principem spravedlnosti a že pro nalézání práva je vždy nutné vycházet z individuálních rozměrů každého případu založeného na konkrétních skutkových okolnostech.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že neshledal rozpor napadeného rozhodnutí se žalobcem namítanými ustanoveními, přičemž plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že skutečnost, že byl žalobce v době vydání usnesení o zastavení řízení zaměstnán u společnosti GREVIS PRAHA s.r.o. není rozhodná, neboť žalobce v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně nepředložil doklad o účelu pobytu a tudíž byl dán důvod pro zastavení řízení. Žalovaný na závěr podotkl, že v ústavním pořádku není zakotveno subjektivně zaručené ústavní právo pobytu cizinců na území České republiky.

Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce žil na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s dobou platnosti od 1. 9. 2011 do 2. 5. 2013. Dne 18. 4. 2013 podal u Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti, případně náležitosti trpí vadami, které je nutné odstranit, vyzval ho správní orgán prvního stupně, aby tyto skutečnosti doložil. V případě žalobce se jednalo o doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a doklad o účelu pobytu na území, tj. rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání nebo jeho prodloužení. K odstranění těchto vad byla žalobci poskytnuta lhůta 60 dnů. Současně byl poučen o tom, že správní orgán může v případě nedoložení předmětných listin řízení zastavit. Usnesením ze dne 18. 4. 2013 správní orgán řízení přerušil. Dne 18. 7. 2013 předložil žalobce doklad o zajištění ubytování – nájemní smlouvu. Dne 19. 8. 2013 vydal správní orgán vyrozměnění o pokračování v řízení.

Dne 4. 9. 2013 správní orgán prvního stupně řízení zastavil, neboť žalobce nedoložil všechny požadované listiny. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci nebylo možné z důvodu jeho neznámého pobytu doručit vyrozměnění o pokračování v řízení a usnesení o zastavení řízení, byla písemnost dne 18. 9. 2013 doručena v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 správního řádu veřejnou vyhláškou. Usnesení převzal žalobce osobně dne 7. 10. 2013 a posléze podal dne 15. 10. 2013 proti tomuto usnesení odvolání. Namítal, že rozhodnutí o povolení k zaměstnání bylo vydáno v červnu a okamžitě po jeho vydání jej žalobce doložil osobně k prvostupňovému správnímu orgánu, byla z něj pořízena kopie a originál byl žalobci

vrácen. Totéž nastalo i dne 7. 10. 2013 poté, co žalobce obdržel usnesení o zastavení řízení. V tomto případě bylo přijetí žalobci potvrzeno, v předchozím případě nikoliv. Žalobce namítal, že i přes opakované dotazy v průběhu správního řízení správní orgán žalobci nikdy neoznámil, že jeho žádost trpí vadami. Žalobce dále odkázal na ustanovení § 2 odst. 4 a § 4 správního řádu a také namítal, že mu nebylo dáno právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a usnesení o zastavení řízení ze dne 4. 9. 2013 potvrdil. V rozhodnutí se plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se k námitkám žabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání. Žalobce tuto žádost podal dne 18. 4. 2013. K žádosti žalobce předložil cestovní doklad a po výzvě k odstranění vad žádosti doklad o zajištění ubytování.

Zákon v ustanovení § 46 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění platném v době podání žádosti, stanoví náležitosti, které byl žalobce povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání doložit. Přímou ze zákona tak vyplývá, že žalobce měl, kromě jiných uvedených dokladů, doložit rozhodnutí o povolení k zaměstnání nebo rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání a náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e), tedy cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a fotografii.

Z porovnání žalobcem předložených listin k žádosti a zákonem stanovených náležitostí je patrné, že žalobce všechny zákonem požadované listiny k žádosti nedoložil, z čehož je patrné, že žádost vykazovala vady, které bylo nutné odstranit. Správní orgán proto zcela v souladu se zákonem vyzval žalobce k jejich odstranění, a to výzvou ze dne 18. 4. 2013, ve které žalobci uložil, aby ve lhůtě 60 dnů doložil doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a doklad o účelu pobytu na území.

Z popsaného skutkového stavu je bez jakýchkoli pochybností patrné, že žalobce nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti pro to, aby mohlo být o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, věcně (meritorně) rozhodnuto. K tomu, aby správní orgán mohl žádost věcně projednat, tedy posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vyhovění či nevyhovění žádosti žalobce, musí mít k dispozici všechny zákonem stanovené doklady. Ty je povinen předložit žadatel (zde žalobce). Jestliže tak žalobce neučinil ani k výzvě správního orgánu, je nutno učinit závěr o tom, že žádost žalobce vykazuje podstatné vady, které brání správnímu orgánu rozhodnout ve věci samé.

Za této situace byl správní orgán oprávněn postupovat podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti bránící v pokračování v řízení. Soud dospěl k závěru, že podmínky pro aplikaci zmíněného ustanovení § 66 odst. 1 písm. c)

správního řádu byly splněny. O možnosti zastavení řízení byl navíc žalobce ve výzvě k odstranění vad správním orgánem výslovně poučen.

Žalobce v podané žalobě také namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu. Zde soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce tyto námitky vznesl ve velmi obecné poloze, proto i soud se může s těmito námitkami vypořádat jen zcela obecně.

Z ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Z odst. 4 téhož ustanovení vyplývá, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, ze kterých by mohl soud dovodit skutečnost, že správní orgán postupoval v rozporu s citovanými ustanoveními. Pokud namítá žalobce porušení základních zásad platných pro řízení před správními orgány, je jeho povinností uvést konkrétní námitky a konkrétní tvrzení. Soud neshledal ani porušení povinností uvedených v § 3 správního řádu, když naopak správní orgán pro to, aby mohl o žádosti žalobce rozhodnout, požadoval doplnění předepsaných dokladů – tedy směřoval ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – a činil tak v nezbytném rozsahu, když vyžadoval pouze předložení dokladů, které požaduje zákon. Je nutné zdůraznit, že pro předložení dokladů byla stanovena dostatečná lhůta. V souvislosti s obsahem správního spisu lze konstatovat, že soud neshledal zásah do nabytých práv žalobce ze strany správního orgánu. Bylo na žalobci, aby ke své žádosti přiložil zákonem stanovené doklady a správní orgán by se jeho žádostí zabýval věcně. Protože tak žalobce neučinil, správní orgán v souladu s právními předpisy nemohl jednat jinak, než řízení zastavit.

Totéž platí o žalobcem namítaném porušení ustanovení § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu. Podle ustanovení § 50 odst. 2 podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování pokladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Podle odst. 3 téhož ustanovení je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Podle ustanovení § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci.

Těmito námitkám žalobce nelze rovněž přisvědčit, neboť řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky je řízením zahájeným na žádost, a jak vyplývá z ustanovení § 46 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, každý cizinec, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, je povinen předložit správnímu orgánu zákonem požadované náležitosti. V případě, že takto neučiní, správní orgán nemá jinou možnost, než řízení v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit. Je tedy zřejmé, že správní orgán nebyl povinen z výkonu své funkce opatřovat rozhodnutí o povolení k zaměstnání tak, jak tvrdí žalobce. Naopak, z dikce zákona jasně vyplývá, že žalobce má povinnost doložit všechny zákonem požadované náležitosti, aby mohl správní orgán o žádosti věcně rozhodnout. Žalobce byl navíc o následcích nepředložení

požadovaných dokladů řádně poučen. S ohledem na výše zmíněné soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť se nezabýval skutečností, že žalobce byl v době vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti zaměstnán u zaměstnavatele GREVIS PRAHA s.r.o. již třetí měsíc.

K tomu soud uvádí, že skutečnost, že byl žalobce v době vydání rozhodnutí o zastavení řízení zaměstnán u společnosti GREVIS PRAHA s.r.o. není rozhodná, neboť podstatné pro řízení je, že žalobce nesplnil svoji povinnost, když v řízení před správním orgánem prvního stupně nepředložil doklad o účelu pobytu, tedy rozhodnutí o povolení k zaměstnání nebo jeho prodloužení tak, jak mu ukládá ustanovení § 46 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění platném v době podání žádosti, a to ani po zaslané výzvě k odstranění vad podání. Správní orgán proto nebyl povinen se touto skutečností zabývat. Jak již bylo výše uvedeno, podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, správní orgán usnesením řízení o žádosti zastaví. Taková situace nastala právě v důsledku konání, či spíše nekonání, žalobce, a proto bylo na místě řízení dle shora citovaného ustanovení zastavit. I tuto námitku proto soud jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce dále namítal, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod.

K tomu soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky na podporu svého tvrzení o tom, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení jeho základních práv a svobod. Vzhledem k tomu, že se jedná o námitku velmi obecnou, ke které žalobce neuvedl žádné konkrétní tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit její důvodnost, soud opět pouze v obecné rovině uvádí, že s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21.11.2003 č.j. IV. ÚS 462/03 je svrchovaným právem právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Nelze tudíž přisvědčit tvrzení žalobce, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jeho základních práv a svobod. Tato námitka byla rovněž shledána nedůvodnou.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. července 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu